

هدیه و صلح بلاعوض دانشگاه به مردم کرمان

[illegible]

را آغاز و در طول قریب ۱۴ سال بناهای شکوهمند و زیبا و مستحکم به وجود آورد...» در بخش دیگری از این سند آمده است: «کل بناهای ایجاد شده از سوی ایشان جمعاً معادل بیست و پنج هزار متر مربع است که با توجه به احتیاجات و شرایط آب و خاک کرمان با آجر و پوشش تیرآهن و نمای زیبای سنتی و زیرسازی بسیار مستحکم ایجاد گردید و تمامی هزینه‌های ساختمانی از سوی شخص ایشان پرداخت و همه‌ی امور فنی زیرنظر مهندسین مشاورز پیراز به انجام رسیده که امید می‌رود این ساختمان‌ها قرن‌ها مورد استفاده‌ی جوانان برومند ایران زمین قرار گیرد و سازندگان ایران‌آباد و آزاد و بزرگ‌فردا از این مهد علم و فرهنگ فارغ‌التحصیل شوند و این اثر گرانقدر و ارزنده از آثار نیکوی باقیات صالحات معظم له بوده و مسلماً دعای خیر و سپس خاضعانه‌ی مردم بدرقه‌ی راه این شخصیت انسان دوست و فرهنگ‌پرور خواهد بود...»

دو تهران، فرزند شادروان مرحوم حسین افضلی‌پور (ساکن تهران، خیابان خارک، شماره‌ی ۲۱) بوه و معظّم له با تکیه به ایمان و اعتقاد و صفای باطن و به قصد انجام خدمتی بزرگ به میهن عزیز، آرزویی را که از اوان جوانی در سر داشت، پس از مطالعه‌ی گسترده، عملی ساخت و با شناخت مردم ستم‌دیده و صبور استان کرمان و محرومیّت این منطقه‌ی زرخیز باستانی ایجاد دانشگاهی بزرگ را در این خطّه‌ی دور افتاده وجهه‌ی همّت خود قرار داده، پس از بررسی‌های لازم و کسب مجوّز قانونی برای تأسیس دانشکده‌های علوم و فنی که در جلسه‌ی هشتادم مورخ ۱۳۵۱/۴/۲۰ شورای گسترش آموزش عالی وابسته به وزارت علوم و آموزش عالی به تصویب رسید؛ این کار بزرگ را آغاز نموده، پس از تهیه‌ی طرح و نقشه‌های لازم و تأمین زمین مناسب به وسعت (پنج میلیون) متر مربع در جنوب شرقی شهر کرمان، کار ساختمان و تأسیسات عظیم

گروه جامعه: یکی از رویدادهای تاریخی مرتبط با بنیانگذاری دانشگاه در کرمان توسط روانشاد مهندس افضل‌پور، موضوع ثبت‌سندی است که به موجب آن، تمامیت دانشگاه که در اختیار ایشان بوده است، به مردم کرمان در مقابل پنج گرم نبات، اهداء می‌گردد.

این اتفاق به تاریخ ۲۴ شهریورماه ۱۳۶۴ در دفترخانه اسناد رسمی شماره ۴۱ حوزه ثبتی کرمان روی داده است. در این روز دکتر اسدالله رضوی رئیس وقت دانشگاه شهید باهنر کرمان در دفترخانه حضور یافته و ضمن امضای سند از نیت خیر و عمل نیکوکارانه مهندس افضل‌پور تقدیر می‌کند. تفصیل بیشتر این ماجرا را می‌توانید در کتاب «جاری تا بی‌نهایت» بخوانید.

در بخشی از متن این سند می‌خوانیم:
 «از آنجایی که توفیقات الهی شامل جناب
 آقای مهندس علیرضا فضلی‌پور، دارنده‌ی
 شناسنامه‌ی شماره‌ی ۳۸۱۱ صادره از بخش